

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

Temps d'arriscar

La litúrgia de la Paraula del IV diumenge de Pasqua ens presenta cada any Jesús com a bon Pastor, i aquest diumenge celebrem la Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions que sempre va acompanyada d'un Missatge que el Sant Pare envia. En aquesta ocasió el papa Francesc recorda a l'inici de la seva reflexió que «la crida del Senyor ens fa portadors d'una promesa i, al mateix temps, ens demana la valentia d'arriscar-nos amb ell i per ell». La crida es produeix sempre a partir d'un encontre, tal com va succeir amb els primers deixebles a la riba del llac de Galilea, i sempre produeix sorpresa i una alegria profunda des de la intuïció que hom entra a formar part d'un projecte capaç d'omplir de sentit l'existència.

La crida del Senyor no és una mena d'intromissió en la nostra vida que acaba eclipsant la llibertat. La gràcia de la vocació i la llibertat personal en la resposta no s'oposen, i no seria vàlida la resposta si no es fa des de la llibertat, que el Senyor mateix respecta. Es tracta d'una iniciativa amorosa amb la que Déu ve a trobar-nos i ens convida a entrar en un gran projecte. La història de tota vocació cristiana i de tota vocació sacerdotal és la història d'un diàleg inefable entre Déu i l'ésser humà, entre l'amor de Déu que crida i la llibertat de l'home que respon. Aquest model de crida i resposta, d'iniciativa de Déu i de llibertat responsable de l'home, apareix sempre en les escenes vocacionals

Digues Sí
al somni
de Déu

12 de maig de 2019

JORNADA MUNDIAL DE
PREGÀRIA PER LES VOCACIONS

JORNADA DE VOCACIONS
NATIVES

DMP CONFER CEOIS CONFERÈNCIA EPISCOPAL ESPANYOLA

al llarg de la Sagrada Escripura i de la història de l'Església. Ara bé, cal subratllar que la iniciativa de la crida pertany a Déu.

El Senyor no vol que ens limitem a recórrer el camí de la vida sense pena ni glòria, sense un ideal que valgui la pena de viure i de comprometre-s'hi amb passió.

El Senyor crida cada jove a quelcom de gran perquè sap que el cor dels joves està assedegat de felicitat, i aquesta set només pot ser saciada per Déu. El jove està assedegat de bondat, de bellesa, d'autenticitat, en definitiva, d'un ideal d'altura capaç de satisfer el seu anhel d'infinít. En aquest camí de recerca de sen-

tit, l'encontre amb el Senyor provoca un canvi radical perquè s'ha trobat aquell tresor pel qual val la pena de donar-ho tot (cf. Mt 13,44), i aquesta troballa produeix plenitud i alegria, i omple de sentit l'existència.

La vocació és una invitació a seguir Jesús pel camí que Déu ha pensat per a cadascú, el camí en el que es trobarà la felicitat, l'alegria, la plenitud, i el camí pel que podrem servir millor els altres. Però tota elecció comporta un risc, el desafiament d'endinsar-se en allò que és desconegut. Aquesta elecció implica el risc de deixar-ho tot per a seguir el Senyor i consagrar-se del tot a Ell, per a convertir-se en col·laboradors de la seva obra. ¿No va arriscar-ho tot Abraham deixant la seva terra, la seva pàtria, la seva heretat, la casa del seu pare, vivint com un estranger, fins a arribar a la terra de la promesa? ¿No es va arriscar Maria quan va rebre l'anunci de l'àngel, responent amb un sí confiat i iniciant una peregrinació de la fe que va comprometre la seva vida tota sencera? ¿No es varen arriscar Pere i Andreu, Jaume i Joan i els altres apòstols deixant-ho tot i seguint Jesús?

I, en canvi, el Papa ens diu que «no hi ha goig més gran que arriscar la vida pel Senyor». Per això avui preguem perquè molts joves tinguin el coratge d'arriscar la vida per Ell, la valentia de respondre amb generositat a la crida d'Aquell que ha donat la vida per a la salvació de tots, que ens invita a treballar en la construcció del seu Regne, que ens promet el cent per ú i la vida eterna, que ens concedeix el goig desbordant d'una vida plena de sentit i d'amor.

ENTREVISTA

Protecció dels infants

IMMA AMADEO

L'Imma Amadeo i en Jordi Martínez han recollit, en el llibre *Trencar el silenci: deu rostres, deu veus* (Ed. Baula), el testimoni de deu persones de diferents àmbits que expliquen la tasca que desenvolupen per a la prevenció i la protecció de l'abús sexual a les obres educatives maristes. L'Imma Amadeo, cap de comunicació de Maristes Catalunya, afirma: «Si no caminem junts en aquesta lluita serà un tema molt complicat d'abordar, perquè no oblidem que les víctimes mereixen atenció i respostes.»

Davant el coneixement d'abusos sexuals a menors en institucions cristianes, creus que s'ha reaccionat amb les mesures suficients?

Crec que s'està fent molta feina dins les institucions. Prendre consciència del drama social que tenim al davant, assumir responsabilitats, fer llum; són processos necessaris que fan possible treballar la prevenció, la protecció i l'empoderament d'infants i joves. Ens ho estem prenent molt seriosament i s'estan aconseguint resultats.

Creus que l'Església sortirà purificada d'aquesta crisi?

Sí, perquè som en aquest punt de presa de consciència i no es pot mirar cap una altra banda. És un punt de no retorn. Tenim una realitat al davant que s'ha d'abordar amb les eines que facin falta. I l'Església, en tant que part de la societat, ha de formar part d'aquest procés.

Què aporten els testimonis que recolliu en el llibre?

Representen la veu de milers de persones que dins de la Institució marista estan treballant per la prevenció i la protecció d'infants i joves en 81 països. Aporten, des d'una visió molt íntima i molt personal, un punt de vista particular sobre la feina que estan fent en el seu àmbit concret —escola, obra social, Fundació Marista per a la Solidaritat Internacional, Equips de protecció de la Infància...—, per a la defensa dels drets dels infants.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Mai no em trauré la creu

L'avi havia portat tota la vida una creu que descansava sobre el seu pit, sostinguda per una cadena. Quan va morir, l'àvia l'hi va treure amb emoció. Uns dies després la va posar al coll d'un dels seus nets que tenia una vintena d'anys, dient-li: «L'avi va portar aquesta creu tota la vida perquè estimava Jesús i volia seguir els seus ensenyaments. Jo he vist com era testimoni del que Jesús ens ensenyà amb les paraules i amb els fets». Els anys han passat, el noi es va acostant a la trentena i segueix portant la medalla al coll. Un dia va anar a ballar i la noia amb qui ballava, veient-li la cadena al coll, li preguntà: «Què portes a la cadena?» «Jesús a la creu!», respongué decidit. Nova pregunta fruit de la sorpresa: «Tu encara creus en tot això?» «Jo crec en l'avi. Ell creia molt en Jesús. Jo penso que hi ha motius per creure. Mai no em trauré la cadena i la creu», respongué el noi. I seguiren ballant.

La creu al pit, signe de fe. Signe del sacrifici de Jesús, que no va vacil·lar. Signe de la fe de Maria quan Jesús va morir a la creu. Sabia que era voluntat del Pare i l'acceptà amb dolor, però l'acceptà. Moltes persones de totes les edats i condicions porten la creu

penjada al coll. La creu de Jesús atreu cap a Ell i és interpel·ladora. Signe que Déu no ha abandonat les persones que cerquen el bé amb bona voluntat; les persones que, reconeixent Jesús, se'n senten germans i, alhora, fills i filles de Déu. Signe, al mateix temps, d'assumir la creu, participant de la passió i mort de tants homes i dones, joves, adults i grans, que fan viva la passió i mort del Crist a la terra esperant confiadament, perquè saben en qui confien, que ressuscitaran en Ell. El disseny salvador del Pare s'acompleix doncs, en plenitud, en Jesús. Sacrifici redemptor per tots. «Ha fet morir en ell l'enemistat i, per mitjà de la creu, els ha reconciliat tots dos amb Déu i els ha unit en un sol cos» (Ef 2,16).

Portar la creu al pit demana acollir Jesús quan passa per la nostra vida i ens convida a aplegar-nos com a família de Déu, quan ens convoca per escoltar la Paraula entorn la taula per compartir el pa i el vi de l'Eucaristia i per descobrir el que ens demana, la nostra missió cristiana. Ens convida a col·laborar en la construcció del seu Regne. Mai defugir la creu. Com digué el noi del relat: «Mai no em trauré la creu.»

HECHOS DE VIDA

Amor de madre

El mes de mayo está dedicado a la **Madre de Dios**, y un día, a la **madre** terrena. Escribí el libro dedicado a *La Madre*, cuyo amor «no va, ni viene, ni se pierde, ni mengua, ni se cansa... ni cansa».

Benedicto XVI, en el Viacrucis celebrado en el Coliseo romano, al comentar la cuarta estación: «**Jesús encuentra a su Madre**», afirmó: «El amor auténtico y fiel es el amor de madre.»

San **Agustín** sabía de la capacidad de una madre. La suya, **Mónica**, fiel seguidora del Amor a **Cristo vivo**, decía: «**Donde hay Amor, no hay dolor. Y si hay dolor, se Ama.**»

Santa Teresa del Niño Jesús, escribía: «**Dios** ha derramado en el **corazón** de las **madres** algo del

Amor que **desborda** el propio **corazón** de **Dios**». En otro lugar añade: «La **obra maestra** más **hermosa** del **corazón** de **Dios** es el **corazón** de una **madre**.»

G. Giusti: «**Nadie te amará nunca** con el corazón de una **madre**.»

Los hay que han pretendido **degradar** la palabra «**amor**». Pero existe el **Amor Puro y Verdadero de la madre**.

San Bernardo decía: «La **más alta** de todas las **artes** es el **arte de amar**.»

La Sagrada Escritura en la carta (1Jn 4,7) se nos dice que: «**Todo** el que **AMA** ha nacido de **Dios**. **DIOS** es **AMOR**.

J.M. Alimbau Argila
Medalla de plata del
Inst. de Teol. Espiritual de Bcn

Lectures de la missa diària i santoral

13. □ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Ac 11,1-18 / Sl 41 / Jn 10,1-10]. Mare de Déu de Fàtima (Portugal); sant Pere Regalat, rel. franciscà; sant Muç o Muci, prev. i mr.; sant Miquel de Garikoitz (†1863), prev. basc, fund. cong. del Sagrat Cor de Betharram; santa Maria-Dominica Mazzarello, vg., fund. Salesianes (FMA, 1872).

14. ■ Dimarts [Ac 1,15-17.20-26 / Sl 112 / Jn 15,9-17]. Sant Maties o Macià, apòstol afegit (Ac 1,15-26). Santa Gemma Galgani, vg. seglar; sant Pasqual I, papa.

15. □ Dimecres [Ac 12,24-13,5 / Sl 66 / Jn 12,44-50]. Sant Isidre (s. XI-XII), llaurador, de Madrid, casat amb Maria de la Cabeza, patró de la pagesia. Sant Torquat, bisbe de Guadix i mr.; santa Joana de Lestonnac, rel. viuda, fund. Companyia de Maria, de Bordeus (ODN, 1607); sant Eufrasi, bisbe i mr. (també es pot celebrar l'endemà, dia 16).

16. □ Dijous [Ac 13,13-25 / Sl 88 / Jn 13,16-20]. Sant Honorat, bisbe, patró dels fornors o flequers; sant Joan Nepomucè, prev. de Praga i mr. del secret de confessió; sant Simó Stock, prev. carmelità; sant Germer, bisbe.

17. □ Divendres [Ac 13,26-33 / Sl 2 / Jn 14,1-6]. Sant Pasqual Bailon (1540-1592), rel. franciscà mort a Vila-real, patró d'associacions i congressos eucarístics. Santa Restituta, vg.

18. □ Dissabte [Ac 13,44-52 / Sl 97 / Jn 14,7-14]. Sant Joan I, papa (523-526) i mr. Sant Pròsper (s. VIII), bisbe de Tarragona. Sant Fèlix de Cantalici, rel. caputxí; santa Rafaela-Maria Porras, rel., fund. Esclaves del Sagrat Cor, a Madrid (ACJ, 1877); beat Joan Gilbert, rel. mercedari, de Reus.

19. □ † Diumenge vinent, V de Pasqua (lit. hores: 1a setm.) [Ac 14,20b-26 / Sl 144 / Ap 21,1-5a / Jn 13,31-33a.34-35]. Sant Francesc Coll (1812-1875), prev. dominicà, de Gombren (Ripollès), fund. Dominiques de l'Anunciata, a Vic (RDA, 1856). Sant Pere Celestí, papa dimissionari (Celestí V), abans monjo i fundador; santa Ciríaca.

DIUMENGE IV DE PASQUA

COMENTARI

Lectura dels Fets dels Apòstols

(Ac 13,14.43-52)

En aquells dies, Pau i Bernabé continuaren el seu viatge des de Perga i arribaren a Antioquia de Pisídia. El dissabte entraren a la sinagoga i s'assegueren. Quan ja es dispersava la gent reunida a la sinagoga, molts dels jueus i dels prosèlits seguiren Pau i Bernabé. Ells els parlaven, mirant de persuadir-los que es mantinguessin fidels a la gràcia de Déu. El dissabte vinent gairebé tota la ciutat es reuní per escoltar la paraula del Senyor. Quan els jueus veieren aquella multitud, s'engelosiren tant que es posaren a impugnar amb paraules injurioses tot el que deia Pau. Però Pau i Bernabé els respongueren amb valentia: «Era el nostre deure anunciar-vos primer a vosaltres la paraula de Déu. Però ja que vosaltres no la voleu rebre i us feu vosaltres mateixos indignes de la vida eterna, ara ens adreçarem als qui no són jueus. Així ens ho té ordenat el Senyor: "T'he fet llum de les nacions perquè portis la salvació fins als límits de la terra".»

Quan sentiren això els qui no eren jueus, se n'alegraren, i lloaven la paraula del Senyor. Tots aquells que Déu havia destinat a la vida eterna es convertiren a la fe. La paraula del Senyor s'escampava per tota la regió.

Però els jueus instigaren les dones devotes més distingides i els principals de la ciutat a promoure una persecució contra Pau i Bernabé, fins que els expulsaren del seu territori. Ells, en senyal de protesta, s'espolsaren els peus sobre els qui els feien marxar, i se n'anaren a Iconi. Els convertits de nou vivien feliços, plens d'alegria i de l'Esperit Sant.

Salm responsorial (99)

R. *Som el seu poble i el ramat que ell pastura.*

Aclameu el Senyor arreu de la terra, / doneu culte al Senyor amb cants de festa, / entreu davant d'ell amb crits d'alegria. R.

Reconeixeu que el Senyor és Déu, / que és el nostre creador i que som seus, / som el seu poble i el ramat que ell pastura. R.

Que n'és de bo, el Senyor! / Perdura eternament el seu amor, / és fidel per segles i segles. R.

Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 7,9.14b-17)

Jo, Joan, vaig veure una multitud tan gran que ningú no hauria pogut comptar. Eren gent de tota nacionalitat, de totes les races, i de tots els pobles i llengües. S'estaven drets davant el tron i davant l'Anyell, vestits de blanc i amb palmes a les mans. Un dels ancians em digué: «Aquests són els qui venen de la gran tribulació. Han rentat els seus vestits amb la sang de l'Anyell, i els han quedat blancs. Per això estan davant el tron de Déu, donant-li culte nit i dia dins el seu santuari. El qui seu en el tron els protegirà amb la seva presència, mai més no passaran fam, mai més no passaran set, ni estaran exposats al sol ni a la calor, perquè l'Anyell que està en el tron els guiarà i els conduirà a les fonts on brolla l'aigua de la vida. Déu els eixugarà totes les llàgrimes dels seus ulls.»

✠ Lectura de l'evangeli segons sant Joan

(Jn 10,27-30)

En aquell temps, digué Jesús: «Les meves ovelles reconeixen la meua veu. També jo les reconec i elles em segueixen. Jo els dono la vida eterna: no es perdran mai ni me les prendrà ningú de les mans. Allò que el Pare m'ha donat val més que tot, i ningú no ho podrà arrencar de les mans del Pare. Jo i el Pare som u.»

Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles

(Hch 13,14.43-52)

En aquellos días, Pablo y Bernabé continuaron desde Perga y llegaron a Antioquia de Pisidia. El sábado entraron en la sinagoga y tomaron asiento. Muchos judíos y prosélitos adoradores de Dios siguieron a Pablo y Bernabé, que hablaban con ellos exhortándolos a perseverar fieles a la gracia de Dios.

El sábado siguiente, casi toda la ciudad acudió a oír la palabra del Señor. Al ver el gentío, los judíos se llenaron de envidia y respondían con blasfemias a las palabras de Pablo. Entonces Pablo y Bernabé dijeron con toda valentía: «Teníamos que anunciaros primero a vosotros la palabra de Dios; pero como la rechazáis y no os consideráis dignos de la vida eterna, sabed que nos dedicamos a los gentiles. Así nos lo ha mandado el Señor: "Yo te he puesto como luz de los gentiles, para que lleves la salvación hasta el confín de la tierra".»

Cuando los gentiles oyeron esto, se alegraron y alababan la palabra del Señor; y creyeron los que estaban destinados a la vida eterna. La palabra del Señor se iba difundiendo por toda la región.

Pero los judíos incitaron a las señoras distinguidas y adoradoras de Dios, y a los principales de la ciudad; provocaron una persecución contra Pablo y Bernabé y los expulsaron de su territorio. Estos sacudieron el polvo de los pies contra ellos y se fueron a Iconio. Los discípulos, por su parte, quedaban llenos de alegría y de Espíritu Santo.

Salm responsorial (99)

R. *Nosotros somos su pueblo y ovejas de su rebaño.*

Aclama al Señor, tierra entera, / servid al Señor con alegría, / entrad en su presencia con vítores. R.

Sabed que el Señor es Dios: / que él nos hizo y somos suyos, / su pueblo y ovejas de su rebaño. R.

El Señor es bueno, / su misericordia es eterna, / su fidelidad por todas las edades. R.

Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 7,9.14b-17)

Yo, Juan, vi una muchedumbre inmensa, que nadie podría contar, de todas las naciones, razas, pueblos y lenguas, de pie delante del trono y delante del Cordero, vestidos con vestiduras blancas y con palmas en sus manos.

Y uno de los ancianos me dijo: «Estos son los que vienen de la gran tribulación: han lavado y blanqueado sus vestiduras en la sangre del Cordero. Por eso están ante el trono de Dios, dándole culto día y noche en su templo. El que se sienta en el trono acampará entre ellos. Ya no pasarán hambre ni sed, no les hará daño el sol ni el bochorno. Porque el Cordero que está delante del trono los apacentará y los conducirá hacia fuentes de aguas vivas. Y Dios enjugará toda lágrima de sus ojos.»

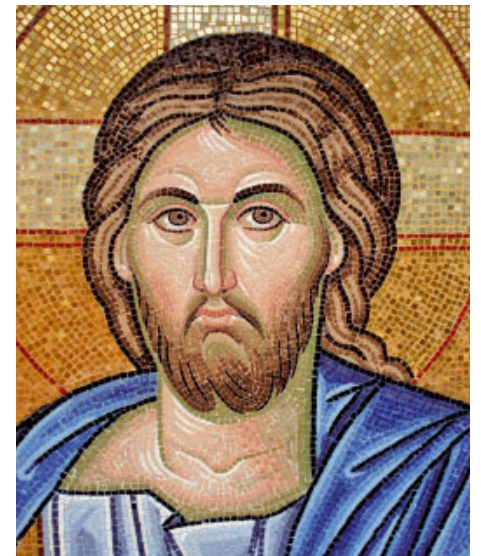
✠ Lectura del santo Evangelio según san Juan

(Jn 10,27-30)

En aquel tiempo, dijo Jesús: «Mis ovejas escuchan mi voz, y yo las conozco, y ellas me siguen, y yo les doy la vida eterna; no perecerán para siempre, y nadie las arrebatará de mi mano. Lo que mi Padre me ha dado es más que todas las cosas, y nadie puede arrebatar nada de la mano de mi Padre. Yo y el Padre somos uno.»

Jesús, Cap, Mestre, Espòs i Pastor de l'Església

MN. MARCOS ACEITUNO DONOSO

Ho hem de reconèixer: la comparació que Jesucrist fa de la seva persona com a Bon Pastor de les ovelles era molt atrevida al seu temps i en el seu context, però a nosaltres ens queda llunyana. Per això, us proposo una clau de (re)lectura d'aquesta al·legoria a partir de l'impacte que tenia aquesta afirmació. Per al poble d'Israel comparar-se amb un pastor que té cura de les ovelles era una clara referència a les profecies bíbliques que equiparaven Déu, Creador provident, amb un pastor que té cura del seu ramat. Quan Jesús s'aplica aquesta imatge, ens revela qui és Ell, per què actua així, i la finalitat de la seva Passió. En la Creu està el Fill del Pare etern i gràcies a la seva entrega fins al final, el Pare es revela més intensament, sol·lícitament i radicalment la seva pròpia vida. El Pare, en Crist crucificat i ressuscitat, ha anat més enllà, s'ha comunicat amb nosaltres més enllà de preceptes o promeses perquè s'ha donat a Ell mateix per mitjà de l'amor sol·lícit i pastoral de Crist.

Traduir aquesta imatge de Crist a la llum del nostre temps amb el seu vigor i la seva frescor és tot un repte. La revolució industrial ha fet que, en sentir aquestes afirmacions del Senyor, només siguem capaços de percebre una imatge tendra, bucòlica, idealitzada d'un home vinculat estretament a la natura i als cicles ecològics del planeta. Per això, mantinguem un clima de respecte per la natura com ens va recordar el papa Francesc en la Quaresma. Sostinguem unes relacions interpersonals que brollin del respecte sagrat pel Creador, imatge del qual és qualsevol persona humana, i supliquem a Déu, en la pregària, que ens habiti per la seva gràcia i l'amor que Crist ens ha regalat.

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Aquest diumenge 12, a les 12 h. Confirmacions a la parròquia de Santa Maria de Palau-solità. / **A les 18 h.** 125 aniversari de la comunitat de Serventes de Maria a Sabadell.

Dilluns 13, a les 11.30 h. Al Santuari de la Mare de Déu de la Salut, Missa votiva de la ciutat de Sabadell. / **A les 19.30 h.** Missa en la inauguració de l'Adoració Perpètua, a l'Església del Cor de Maria de Sabadell.

Dimarts 14, a les 18 h. Reunió amb els superiors del Seminari i els seminaristes.

Dimecres 15, a les 17.30 h. Confirmacions d'alumnes de l'Escola Viaró, a la Catedral.

Dijous 16, a les 11 h. Col·legi de Consultors.

Divendres 17, a les 12 h. Missa en el pelegrinatge de l'Escola Mare de Déu de la Salut al Santuari de la Salut. / **A les 20.30 h.** Escola de Pregària de Joves, a la parròquia de Sant Feliu de Sabadell.

Dissabte 18, a les 20 h. Confirmacions d'alumnes del Col·legi Puresa de Maria, a la Catedral.

Diumenge 19, a les 12.30 h. Missa de la Santa Cruz del Voto de Canjàyar, a la parròquia de Sant Pere de Terrassa.

Notícies

Admissió a Ordes. Mons. Salvador Cristau, Bisbe auxiliar, celebrà la Missa a la parròquia de Santa Maria de Palau-solità, el dissabte 27 d'abril a les 20 h, i en ella dugué a terme l'Admissió a Ordes de quatre candidats al diaconat permanent: Francesc Membrado, Raúl Erones, Xavier Rocabayera i Lluís Muntanyola.

Confirmacions a Badia del Vallès. El diumenge 28 d'abril, a les 12 h, Mons. Salvador Cristau, Bisbe auxiliar, celebrà l'Eucaristia a la parròquia de la Mare de Déu de la Mercè de Badia del Vallès i administrà el sagrament de

la Confirmació a 33 persones de la comunitat parroquial.

Aplec pasqual de Sabadell. El diumenge 28 d'abril, segon de Pasqua, les parròquies de l'Arxiprestat Sabadell Centre i Sud es varen trobar a les 18 h a la parròquia de Sant Feliu en l'Aplec pasqual. La celebració de l'Eucaristia va ser presidida per Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, Bisbe de Terrassa, en escaure's el 15è aniversari de l'Aplec.

Agenda

Aplec de la Salut. Al Santuari de la Mare de Déu de la Salut de Sabadell. Dis-

sabte 11 de maig, a les 20 h, Vetlla de la Salut (Trobada de joves de les parròquies de Sabadell). Diumenge 12, a les 10.30 h, Missa solemne; a les 18 h, Visita espiritual i Vespres. Dilluns 13, a les 11.30 h, Missa solemne votiva de la ciutat, presidida per Mons. Josep Àngel Saiz Meneses.

Pelegrinatge diocesà a Assís i Bolònia. Del 19 al 22 de setembre. Seguint les petjades de sant Francesc d'Assís i sant Domènec de Guzman. Dia 19, de Terrassa a Florència; dia 20, Assís; dia 21, Florència; dia 22, Bolònia; retorn a Terrassa. Per a inscripcions: www.bisbatdeterrassa.org

Trobada de religioses de l'Arxiprestat de Terrassa. Dissabte 18 de maig, a les 17 h, a la Residència Sant Josep Oriol de les Gnes. Franciscanes Missioneres de la Nativitat de Nostra Senyora (Darderes), en el centenari de la seva presència a Terrassa (1919-2019).

Trobada de religioses de l'Arxiprestat de Granollers. Diumenge 19, de 17.30 a 19.30 h. Lloc: Convent dels Franciscans Conventuals de Granollers.

Concert de Marata. Quartet de flautes Neuma, a la parròquia de Santa Coloma de Marata (les Franqueses del Vallès). Diumenge 19 de maig, a les 10 h.

REMAD MAR ADENTRO

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa

Tiempo de arriesgar

La litúrgia de la Palabra del IV domini de Pascua nos presenta cada any a Jesús como buen Pastor, y en este domingo celebramos la Jornada Mundial de Oración por las Vocaciones, que siempre va acompañada por un Mensaje que envía el Santo Padre. En esta ocasión el papa Francisco recuerda al inicio de su reflexión que «la llamada del Señor nos hace portadores de una promesa y, al mismo tiempo, nos pide la valentía de arriesgarnos con él y por él». La llamada se produce siempre a partir de un encuentro, tal como sucedió con los primeros discípulos junto al lago de Galilea, y siempre produce sorpresa y una alegría profunda desde la intuición de que se entra a formar parte de un proyecto capaz de llenar de sentido la existencia.

La llamada del Señor no es una especie de intromisión en nuestra vida que acaba eclipsando la libertad. La gracia de la vocación y la libertad per-

sonal en la respuesta no se oponen, y no sería válida la respuesta si no es desde la libertad, que el mismo Señor respeta. Se trata de la iniciativa amorosa con la que Dios viene a nuestro encuentro y nos invita a entrar en un gran proyecto. La historia de toda vocación cristiana y de toda vocación sacerdotal es la historia de un inefable diálogo entre Dios y el ser humano, entre el amor de Dios que llama y la libertad del hombre que responde. Este modelo de llamada y respuesta, de iniciativa de Dios y libertad responsable del hombre, aparece siempre en las escenas vocacionales a lo largo de la Sagrada Escritura y de la historia de la Iglesia. Ahora bien, hemos de subrayar que la iniciativa de la llamada pertenece a Dios.

El Señor no quiere que nos limitemos a recorrer el camino de la vida sin pena ni gloria, sin un ideal por el que valga la pena vivir y comprometerse con pasión. El Señor llama a ca-

da joven a algo grande porque sabe que el corazón de los jóvenes está sediento de felicidad, y esa sed sólo puede ser saciada por Dios. El joven está sediento de bondad, de belleza, de autenticidad, en definitiva, de un ideal de altura capaz de colmar su anhelo de infinito. En ese camino de búsqueda de sentido, el encuentro con el Señor provoca un cambio radical porque se ha hallado el tesoro por el que vale la pena darlo todo (cf. Mt 13,44), y ese hallazgo produce plenitud y alegría, y llena de sentido la existencia.

La vocación es una invitación a seguir a Jesús por el camino que Dios ha pensado para cada uno, el camino en el que se encontrará la felicidad, la alegría, la plenitud, y el camino por el que mejor podremos servir a los demás. Pero toda elección comporta un riesgo, el desafío de adentrarse en lo desconocido. Esta elección implica el riesgo de dejar todo para seguir al Se-

ñor y consagrarse completamente a Él, para convertirse en colaboradores de su obra. ¿Acaso no lo arriesgó todo Abraham dejando su tierra, su patria, su heredad, la casa de su padre, viviendo como un extranjero, hasta llegar a la tierra de la promesa? ¿Acaso no arriesgó María cuando recibió el anuncio del ángel, respondiendo con un sí confiado e iniciando una peregrinación de la fe que comprometió su vida entera? ¿Acaso no arriesgaron Pedro y Andrés, Santiago y Juan, y los demás apóstoles dejándolo todo y siguiendo a Jesús?

Y, sin embargo, nos dice el Papa, «no hay mayor gozo que arriesgar la vida por el Señor». Por eso hoy rezamos para que muchos jóvenes tengan el coraje de arriesgar la vida por Él, la valentía de responder con generosidad a la llamada de Aquel que ha dado la vida por la salvación de todos, que nos invita a trabajar en la construcción de su Reino, que nos promete el ciento por uno y la vida eterna, que nos concede el gozo desbordante de una vida llena de sentido y de amor.